

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatelky: T. G.,** zastoupena Mgr. Alenou Kružíkovou, advokátkou, se sídlem Příkop 2a, 604 27 Brno, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o kasační stížnosti stěžovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 55 Az 432/2003 - 68 ze dne 6. 4. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni stěžovatelky, advokátce Mgr. Aleně Kružíkové, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 2150 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ministra vnitra ze dne 23. 8. 2001, č. j. OAM - 383/AŘ - 2001, byl zamítnut rozklad stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 15. 1. 2001, č. j. OAM - 1658/VL - 14 - P17 - 2000, jímž stěžovatelce nebyl udělen azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Správní orgány obou stupňů vyšly z toho, že stěžovatelka požádala o udělení azylu

zejména ve snaze o legalizaci pobytu a vyřešení rodinných problémů, což samo o sobě nelze podřadit pod některý z důvodů pro udělení azylu.

Proti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů podala stěžovatelka v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadla rozhodnutí správních orgánů v plném rozsahu. Žaloba byla podána dne 16. 10. 2001 u Vrchního soudu v Praze, s ohledem na čl. II. bod 1. větu první před středníkem zákona č. 519/2002 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, převzal věc k dalšímu řízení a rozhodnutí Krajský soud v Brně.

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 6. 4. 2004, č. j. 55 Az 432/2003 - 68, byla žaloba zamítnuta. V odůvodnění svého rozsudku se krajský soud ztotožnil s posouzením věci správními orgány obou stupňů, které ve svých rozhodnutích velmi podrobně vyložily, proč se na stěžovatelku nemůže vztahovat některý z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, když stěžovatelka výslovně uvedla, že opustila svou zemi v dubnu 1997 z rodinných důvodů, cítila se být osamělá, všechny její sestry žily v České republice, a proto se rozhodla za nimi přijet. Návrh podala z toho důvodu, aby svůj pobyt legalizovala a dostala zpět svou dceru.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka prostřednictvím ustanovené advokátky kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Tvrzenou nezákonnost stěžovatelka spatřuje v tom, že soud v předcházejícím řízení řádně neposoudil otázku splnění předpokladů stanovených v § 12 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatelka je zastoupena advokátkou.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Brně a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelkou uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Brně právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud správně usoudil a rozhodl, že stěžovatelka nemá nárok na udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. S námitkami stěžovatelky se krajský soud náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Nejvyšší správní soud dospěl proto k závěru, že se Krajský soud v Brně napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Brně postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelkou neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odměna právní zástupkyni stěžovatelky, která byla stěžovatelce ustanovena k její žádosti usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2004, č. j. 55 Az 432/2003 - 88, byla stanovena za dva úkony právní služby na základě § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb („advokátní tarif“), ve výši 2000 Kč. Výše hotových výdajů byla stanovena podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 75 Kč za jeden úkon.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. srpna 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu